

Situace s Luciusem se komplikuje. Ale nakonec i vyřeší.

□

„Ale kdyby ses pánem Bezové hůlky stal ty, tak bys ji taky zničil, ne?“

„Nevím, Hermiono, nejsem si jistý. Pokoušení mocí by bylo možná až příliš velké.

Nechtěl jsem ji. Ty to zvládneš lépe...“

(Amber, 24. kapitola)

□

Starosti ohledně Hermioniny kočičí podoby, byly spíše zábavné, ve skutečnosti to byla situace okolo Luciuse, která mě zneklidňovala v dlouhých nočních hodinách. Přes dohodu nechat řešení na Severusovi, jsem spala hodně špatně.

Když šel na první setkání s tím okázale nabubřelým, blondatým rádoby aristokratem, byla jsem bez sebe obavami, že Lucius jeho skutečnou loajalitu prohlédne. Čekala jsem na jeho návrat velmi neklidně a, jako obvykle v takové situaci, ve své kočičí podobě. Doufala jsem, že se nevrátí zraněný, a taky jsem doufala, že bude ke mně sdílnější, než býval k Brumbálovi nebo než býval Brumbál k němu, ke mně, k Harrymu... a vůbec ke všem.

Natáčela jsem uši po zvucích kolem. Slyšela jsem šum magie, která kolovala Bradavicemi tím víc, čím více studentů bylo přítomno, praskání ve starých hradních zdech i občasné zahoukání sovy, letící kolem oken...

Odskočení chrliče, dříve tak charakteristický zvuk, jsem slyšet nemohla. Vždycky mi připadalo hloupé, že přístup k řediteli není volný. A ke všemu byl chráněný takovými hloupými, infantilními, přeslazenými hesly. Profesori je sice znali, ale vždyť i studenti se mohli dostat do situace, kdy by je znát potřebovali. Zrušení tohoto nesmyslu bylo jednou z prvních věcí, kterou jsem udělala při nástupu do ředitelské funkce.

Uvědomila jsem si, jak zmateně mi myšlenky víří hlavou. Přemýšlet zrovna teď o Albusových heslech... Pokusila jsem se uklidnit a soustředit se na něco konstruktivního. Marně. Možná i proto, že být konstruktivní jako kočka, je dost obtížné. Divoce jsem zaryla dráčky do křesla... a raději se proměnila zpět v ženu. Podrážděně jsem si prohlédla rozdrásaný potah a mávla hůlkou. Merlin díky za reparo.

Usedla jsem za stůl a pokusila se věnovat ministerským výnosům. Jenže i normálně bývalo obtížné pochopit, co tím chtěli ti byrokrati říct, dnes jsem měla problém vůbec přečíst jednotlivá slova.

Konečně! Zaslechla jsem skřípot schodů vedoucích ředitelně, několik lehkých kroků a melodické ťuknutí klepadla.

Severus! Nikdo jiný nedokázal přesným propočtením síly a rychlosti zaklepání dát tak dokonale najevo směsici úcty ke mně a neúcty k pravidlům.

Z úlevy se mi až zatočila hlava.

„Tak jak to proběhlo? Malfoy tě neodhalil? Jsi v pořádku?“ chrčila jsem ze sebe, málem dřív, než vešel do dveří. Pozorně jsem si ho prohlížela, naštěstí jsem na něm žádné zjevné poranění neviděla. Což neznamenal, že přede mnou nějaké netají.

„Dělala sis snad o mě starosti?“

„Nebuď sarkastický a odpověz.“

Pohlédl na mě s mírným posměchem.

„Bylo to zajímavé, řekl bych.“ Odmlčel se.

Pozvedla jsem významně obočí a on se zašklebil: „Nekopíruj má gesta, nesluší ti.“

Podrážděně jsem zavrtěla hlavou. „Čím tě mám podplatit, abys mi to řekl všechno a nekouskovaně? Skleničku whisky?“

„Není třeba, o dostatečné množství alkoholu se postaral Lucius. Dobře tedy. Jsem rozhodně znepokojen. Lucius má mnohem větší moc, než by měl mít. Nerozumím tomu, nikdy nebyl mimořádně silným kouzelníkem, teď je.“

„Víš proč?“

„Tuším... ale ne, tohle ti řeknu, až budu vědět víc.“

Zhluboka jsem si povzdechla. Z mužů, kteří přede mnou tajili informace, jsem byla vážně unavená.

„Doufám, že si pamatuješ, jaké následky mělo Albusovo mlčení, Severusi. Prosím, neopakuj jeho chyby.“

„Nebudu, přísahám, že se dozvíš všechno potřebné, jakmile si budu alespoň zčásti jistý.“

Potřebné... to snad nemyslí vážně. No, nejspíš myslí a vlastně jsem se nemohla moc zlobit, protože jsem slíbila, sobě i jemu, že mu budu věřit a nechám rozhodování na něm. Ale Merline, chtěla jsem být alespoň informovaná.

Sledoval pocity na mé tváři, najednou se ušklíbl a prozradil alespoň něco: „Zkusil na mně nitrozpyt, pitomec. Jeho magická moc se sice stala podivně zvětšenou, ale disciplíny myslí stále ještě příliš neovládá. Ovšem, domnívá se, že ano, je velmi samolibý. Hravě jsem mu podsunul myšlenku o své loajalitě. Takže mi teď věří a považuje za skvělý nápad obnovit mou pozici špiona v Bradavicích. Netuší samozřejmě, že Draco se rozhodl plnit stejnou roli u něho.“

„Draco Malfoy? To snad nemyslíš vážně!“

Zamračil se. „Nevěříš mu jen proto, že je Zmijozel!“

Zlobila jsem se, protože toto nařčení bylo nespravedlivé. Po válce jsem napnula všechny síly, aby se mezi kolejami nedělaly žádné rozdíly. A měla jsem úspěch. A Severus to věděl. V každém případě, na pochybnosti jsem měla právo.

„Dobře víš, že ne. Ale sám musíš uznat, že obrátit se proti rodině je velmi těžké. Zvláště, když Draco svého otce vždy velmi respektoval.“

Promnul si kořen nosu.

„Promiň. Sám jsem měl na začátku pochybnosti. Ale už nemám. Jednak je Draco překvapivě velmi vděčný panu Potterovi za záchranu života a bere tento magický závazek vážně. Za druhé – je se svým současným životem, ve kterém je největším vzrušením polapení zlatonky, spokojen. Vůbec netouží, aby se vrátila zůle kohokoli. A za třetí – Lucius ho nutí, aby se oženil s vhodnou dívkou z čistokrevné rodiny a...“ Nebýt to Severus, byla bych v pokušení říct, že se uculil. Takto budu konstatovat, že mu škusby koutky. „Draco se zamiloval do slečny Weasleyové.“

Z ruky mi vypadla sklenička. Dědova whisky se vpila do vysokého koberce pod mým křeslem. Tak tuhle už nezachráním ani kouzlo, pomyslela jsem si s lítostí, ale nahlas se zeptala: „A slečna Weasleyová jeho city opětuje?“

„Zdá se.“ Ted už se usmíval zcela nepokrytě.

„Merline, co na to řekne Harry?!“

„Domnívám se, že už vcelku nemá právo mluvit slečně Weasleyové do života. Pokud je mi známo, rozešli se v létě. Ve stejné době, kdy se slečna Grangerová rozešla s panem Weasleym. Nenapadá tě žádná souvislost?“

„Ne,“ odsekla jsem zarputile, i když hlavou mi to přece jen vrtalo. Pro tuto chvíli mě však Severusova slova přesvědčila. Dracovi můžeme důvěřovat. Pro příště jsem pevně doufala, že Severus bude přece jen o něco sdílnější, než býval Albus.

Překvapivě byl a průběžně mi sděloval sice kusé, ale přece jen dostatečné informace

„Lucius objevil způsob, jak si 'vypůjčit' magii od jiných kouzelníků. Znamená to, že se ta jeho podstatně zvýší. Samozřejmě, v závislosti na síle těch, od kterých si ji půjčuje.“

„A oni s tím souhlasí?“

„Ovšem, že ne, neví to, ale to na výsledku nic nemění. Nebere si ji všechnu, jen malou část a domnívám se, že většina si to ani neuvědomí. Jenže i po těch malých kapkách se Luciusova magie zvýšila opravdu výrazně.“

„Věděla jsi, že je pan Potter pánem Bezové hůlky?“

„Ne, to jsem opravdu nevěděla. Jak se to, u Merlina, stalo?“

„To je na dlouhé povídání. Důležité je, že se to dozvěděl Lucius a vyvodil z toho vcelku logický důsledek. Chce Pottera zabít. Momentálně jsem ho přesvědčil, že bude stačit ho porazit, ale nevím, jak dlouho to vydrží. Můžeme zvýšit ochrany na Brumbálově hrobce, kde je ta zpropadená hůlka ukrytá?“

„Rozhodl jsem se, že budu učit slečnu Grangerovou a pana Pottera nitrozpyt.“

„Považuješ to za moudré? Víš, jak to dopadlo minule.“

„Považuji to za nezbytné. Přišel jsem na to, jak mohou ti dva společně porazit Luciuse i s jeho zvýšenou mocí. Zdůrazňuji, společně. Musí dojít k jejich dobrovolnému spojení.“

„Co tím myslíš?“ Tohle se mi opravdu nelíbilo. Nechtěla jsem, aby byl Harry znovu manipulovaný ve jménu vyššího dobra.

„Ti dva se přece mají rádi, ne? Takže spojení jejich magie, myslí a... těl nebude něco, proti čemu budou protestovat.“

„Mají se rádi,“ připustila jsem. „Ale opravdu bys je neměl nutit.“

„Mluvil jsem přece o dobrovolném spojení. Věř mi, tohle je jediný, jediný způsob, jak Malfoye, s jeho ukradenou magií, porazit. Sám to nedokáže nikdo na světě. Nikdo. Ani ten nejsilnější kouzelník. Jedině spojená magie dvou lidí, kteří se hluboce milují, může fungovat. Láska proti nenávisti, to by Albus jistě schválil.“

Hodil okem po obraze, kde by se měl bývalý ředitel nacházet. Jenže ten nebyl k vidění. Málokdy býval přítomný, když přicházel Severus nebo Harry. Nepochybovala jsem ovšem, že pozorně poslouchá, ukrytý někde v temných koutech svého obrazu.

„Musíš být na svou studentku velmi pyšná, Minervo. Opravdu krásná zvěromágská podoba. Je vidět, že má k tobě vřelý vztah.“

„Jak dlouho to víš?“

„Od prvního dne, Minervo. Bylo opravdu zvláštní, jaké obavy jsi měla o obyčejnou kočku. To mě vedlo k zamyšlení.“

„Zlobíš se, že jsem ti to neřekla?“

„Tentokrát ne, příliš dobře se bavím.“

„Hermiona ví, že jsi na to přišel?“

„Netuší vůbec nic.“

„Měl bys jí to říct.“

„Možná.“

„Jak pokračuje vaše výuka nitrozpytu?“

„Příjemně. Slečna Grangerová už je poměrně zdatná, u pana Pottera je to horší, ale bude připraven včas.“

O zajetí Kingsleyho a všem, co po něm následovalo, jsem se ovšem dozvěděla až poté, co jsem měla v Bradavicích zraněného Draca Malfoye, plačící Molly, která se právě dozvěděla o Arthurově smrti, a hysterickou Hermionu, která se zoufale bála o Severuse. Na to jsem nemusela umět nitrozpyt, aby se mi dostalo konečného potvrzení, jak moc jí na něm záleží.

Jediný Harry byl schopen mi dát jakž takž souvislý popis toho, co se dělo.

„Malfoy, teda Draco Malfoy, přišel profesorovi Snapeovi říct, že Kingsleyho zajali. A dostal nás, ještě spolu s celou řadou bystrozorů, do domu, kde byl zavřený. Jenomže se přidal i pan Weasley. Chtěl se záchrany účastnit za každou cenu. Má... měl, Kingsleyho rád,“ polkl.

„Všechno šlo docela dobře, jenomže pak se něco zvtlo, kletby začaly lítat sem tam, ale bylo to pořád dobrý. Draco se vynořil z ložnice, nedělal nic, tvářil se, že nemá s náma nic společnýho. A pak, já vůbec nevím proč, na něj zaútočil Zabini. Profesor to kouzlo odclonil, jenomže ho přece jenom trochu trefilo, teda Malfoye trefilo, ne profesora, a hlavně trefilo pana Weasleyho...“ Znovu se odmlčel a na chvíli pevně zavřel oči.

I já si zkousla ret. Arthura jsem měla stejně ráda, jako Harry. Pro něho to byl téměř otec, někdo, kdo byl hlavou jeho náhradní rodiny, pro mě to byl student, kterého jsem viděla vyrůstat, mladý muž, který se oženil s další z mých oblíbených Nebelvírek, otec celé řady zrzavých lvíčat a především, spolubojovník, který byl pevnou součástí Řádu po drahnou řadu let. Nenápadný, neokázale statečný, další z mužů, kteří mi neodbytně připomínali Elfieho.

Harry se vzpamatoval a pokračoval: „Profesor pak prohlásil, že bude muset vysvětlit Malfoyovi, teda starýmu Malfoyovi, co se vlastně stalo. A to je taky důvod, proč Hermiona tak jančí. Ona se o něho bojí. Teda, myslím o profesora.“

Podíval se na mě, zda tomu rozumím. Rozuměla jsem. Ale pochopila jsem i to, že Severusův plán na spojení těch dvou, je úplně nesmyslný. Měli se rádi, samozřejmě. Ale ne tak, jak si představoval.

To se mi ovšem v daném okamžiku nezdálo důležité. Byla jsem bez sebe starostí o Severuse a snažila jsem se, seč mi síly stačily, utěšit Molly. Ještě pořád si úplně neuvědomovala, co se stalo. Dobře jsem si vzpomínala, jaké to je, přijít o někoho, kdo je téměř vaším druhým já. Molly měla nade mnou jednu výhodu – velkou rodinu. Ta jí pomůže to zvládnout.

Severus se vrátil o několik hodin později. Vyčerpaný, ale nezraněný a spokojený.

„Zabini na Draca žártil. Proto na něj zaútočil. Chtěl se stát Luciusovým náhradním synem. Téměř se mu to vydařilo. Lucius ho za to zabil.“

„Tebe se nepokusil zabít? Nepoznal, že jsi ho zradil?“

„Prozradil jsem mu, že ho zradil Draco. Jen jsem mu řekl, že se spřáhl s Potterem, ne se mnou.“

„Merline, jaks to mohl udělat?“

„Draco je jediný, kdo ho mohl zradit a přežít. Netouží zabít svého dědice. Pořád věří, že až zvítězí, Draco se k němu vrátí. Velmi jsem tento jeho názor podporoval. Draco bude v pořádku, postačí, když ho budeme držet Luciusovi z dohledu.“

Přišel čas zapojit do našeho boje více lidí. Svolala jsem značnou část bývalého Fénixova řádu. A zařadila mezi přítomné i mnohé mladší, kteří jeho členy původně nebyli – kromě Hermiony a Harryho ještě i Lenku, Nevilla, Ronalda, Ginevru...

Severus byl zpočátku proti tomu, ale pak se přizpůsobil. Svým ryze zmijozelským způsobem se

chopil vedení a naplánoval celý postup dalšího boje. Pro většinu ho maskoval tím, že se nejprve musíme postarat o to, aby byl Kingsley v červnu zvolen ministrem, že teprve pak si to s Malfoyem vyřídíme. Ve skutečnosti ho chtěl ještě předtím porazit pomocí spojení Hermiony a Harryho. Nemyslela jsem, že se to podaří, ale viděla jsem i jinou cestu, takže ve mně zůstávala naděje.

Jak si mohli ti dva myslet, že nic netuším? Už celé měsíce jsem viděla, jak moc je to k sobě přitahuje. Hermiona si to připustila daleko dříve. Severus se urputně snažil držet se svého plánu – uskutečnit magický rituál mezi Hermionou a Harrym. A v tom naprosto selhal.

Jsem přesvědčená, že to musela být ona, kdo udělal první krok, poznala jsem to hned to první ráno, když jsem viděla její rozjasněné oči a zářivou pleť. Severus měl naproti tomu na obličeji směs nevíry a šoku. Bála jsem se, že se pokusí Hermionu od sebe odehnat, ale brzy bylo jasné, že mu to nedovolila.

Poznala jsem i chvíli, kdy došlo k rituálu spojení – jejich magie se nenápadným způsobem změnila. Nejspíš bych to nebyla zaznamenala, nebýt toho, že jsem po změně pátrala.

Trochu mě trápilo, co na to říká Harry, ale pak jsem si všimla, jak nadmíru samolibě se tváří. Téměř jako kdyby všechno sám osobně zařídil. Možná to byla i pravda.

Byla jsem zvědavá, kdy mi konečně některý z nich něco řekne, ale musela jsem si počkat. Nakonec to udělal Severus, ovšem svým specifickým způsobem.

Jedno pondělní ráno vtrhl do ředitelny v pěkně nekřesťanskou hodinu, ještě jsem na sobě měla svůj oblíbený tartanový župan a upíjela první šálek čaje. Vřítel se dovnitř s vlajícím hábitem a praštil na stůl Věštcem. „Tak se podívej, co ten pitomý Nebelvír zase vyvedl!“

Překvapeně jsem četla titulky:

ZACHRÁNCE KOUZELNICKÉHO SVĚTA PORUŠUJE PRAVIDLA O UTAJENÍ!!

CO DĚLAL HARRY POTTER V PRAZE S NEZNÁMOU MUDLOVSKOU DÍVKOU?

MĚL BY MÍT KANDIDÁT NA MINISTRA PŘÁTELE MEZI TĚMI, KDO PORUŠUJÍ ZÁKONY?

Samozřejmě jsem věděla, že Harry strávil víkend v Praze. Pozvali ho na kouzelnickou část kongresu Svět knihy na přednášku o tom, jak porazil Voldemorta. Obvykle se sice podobných akcím vyhýbal, ale soudila jsem, že po spojení Severuse a Hermiony zatoužil po nějakém rozptýlení. Ovšem takové rozptýlení jsem opravdu nečekala. Rychle jsem pročítala článek.

„Mudlovská dívka? Z Prahy? Jak k tomu došlo? Vždyť Harry se celý rok nehnul z Bradavic.“

„Řekl mi... řekl mi, že mezi nimi došlo k jakémusi telepatickému spojení už loni na podzim. Celé měsíce si, jak připustil, 'povídali'. A nakonec se rozhodl ji navštívit. No budiž, to snad i dokáží pochopit, ale že jí ten nezodpovědný pitomec ukazuje kouzla na veřejnosti, a ještě se při tom nechá přistihnout novináři?! To je tedy vrchol!“

Viděla jsem, jak se dostává do ráže a rozhodla se ho trochu zkrotit.

„Takže otázka Harryho a Hermionina magického spojení se stává poněkud bezpředmětnou, že? Co budeme dělat?“

Nepatrně, a pro většinu lidí nepozorovatelně, se ošil.

„Ve skutečnosti, Minervo, je to bezpředmětné již nějakou dobu. Před časem jsme změnili plány. Po vzájemné dohodě jsme došli k přesvědčení, že bude účinnější, když onen rituál podstoupí slečna Grangerová se mnou.“

Dobře jsem si všimla, jak zamlžil, že k rituálu už došlo a vypěnila jsem.

„Mohl bys jí říkat alespoň Hermiona, když s ní spíš?“

Pobouřeně se postavil a chvíli to vypadalo, že mě prokleje. Pak se uklidnil a posadil se.

„Jak dlouho to víš?“

„Od prvního dne,“ zlomyslně jsem se na něj ušklíbla. „A nevádí mi to,“ ujistila jsem ho. „Vlastně jsem si od samého začátku myslela, že Hermiona má zájem o tebe, ne o Harryho. Ale ty bys mi tenkrát nevěřil.“

Bylo vidět, že si oddechl. A já byla ráda, že jsou věci zase o něco jasnější.

Samozřejmě, že mi neřekl všechno, ten zatrachtilý, tajnůstkářský Zmijozel. Ale proč haním Zmijozely, ani Harry s Hermionou, dva Nebelvíři, mi o jejich plánu nic neprozradili. Takže jsem zase všechno zjistila až poté, co k tomu došlo.

V prvním okamžiku bylo všechno zmatené. Na krku jsem měla raněného Severuse v bezvědomí – tady mě naštěstí ujistila Poppy, že bude v pořádku, hysterickou Hermionu, která jí nevěřila, a ještě hysteričtějšího Malfoye, křičícího, že Bradavice zmizely a místo nich je tady jen kupa trosek. Když se mě marně pokoušel proklít a já viděla, že to má asi takový účinek jako pípání koňadry, pochopila jsem konečně Hermionino – my ho připravili o magii.

Takže v těchto oblastech se mi ulevilo, hrozné však bylo, že Harry zmizel neznámo kam.

Kam, to jsem zjistila teprve, když se probral Severus a spokojeně konstatoval, že všechno proběhlo podle plánu. Chvilí jsem myslela, že možná nepřežije Hermionino rozhořčení, protože ta mu riskování života jen tak neprominula. Naštěstí se brzy se usmířili natolik, že byl schopen říct, že v kritickém okamžiku přemístil Harryho tam, kde si ten chlapec přeje být nejvíce ze všeho. Dalo se snadno odvodit, že bude u své mudlovské dívky Samuely, v Čechách.

A taky jsem konečně pochopila Severusův plán ohledně Bezové hůlky. Došlo k rychlému, až překotnému střídání majitelů. Harryho porazil Lucius a toho, pravda, za přispění Severusovy magie, zase Hermiona. Tím se právě ona stala novým vlastníkem vzácného magického artefaktu.

Udělala jedinou rozumnou věc – zničila ji. Souhlasila jsem s ní z celého srdce. Za ty problémy, které s sebou přináší, ani nejmocnější hůlka na světě nestojí.